retning herom fra flere Sider i »Freedom League«, og man bad mig om at tage mig af hende ved hendes Ankomst hertil. Skibet havde imidlertid haft et Uheld ved Skruen, som forsinkede dets Ankomst i 12 Timer. I hendes Fraværelse var jeg tilstede ved Møderne og kunde fortælle hende, at Diskussionen om hvorvidt Kvinderne skulde forlange »Universal Suffrage« alt var afsluttet og gaaet igennem. Ak — det var jo netop det, hun var kommet for at *hindre*. I England var man forlængst kommet til Forstaaelse af, at et saadant Forlangende absolut vilde stænge Kvinderne ude fra Stemmeretten, og den Conciliation-Bill der var (og er) indgivet i det engelske Underhus var beskedent i sine Fordringer.

Det sagde ikke som Socialisterne: »Alt eller Intet«.

Endogsaa Norge havde paa Kongressen udtalt, at de socialistiske Kvinder havde forlangt *fuld Stemmeret* og faaet Afslag. De havde maattet nøjes med en mere beskeden, og nu var de ivrigt beskæftigede for at opnaae Udvidelse. Det var netop den samme Vej, som Mrs Despard havde ønsket, at Kvinderne skulde gaae, men Redacteuren af »Gleichheit« havde med Kraft forstaaet at faae vedtaget den af Mændene ønskede Petition om »Universal Suffrage«.

Jeg havde senere den Fornøjelse at faae Kronborg Slot foreviist for Mrs Despard. Jeg spurgte hende, om Kassematernes Fængsler var værre end Holloways? Med en Kenders Blik tog hun Maal af dem. »Meget værre!« sagde hun, »her er jo intet Atom af Dagslys!«

Det var en sand Glæde at være Vidne til de engelske Socialisters Ærbødighed for Mrs Despard. Baade for Mr Keir Hardie som for Mr Mac Donald var det en Hovedsag, at Mrs Despard i alle Maader havde det godt, og naar Mrs How Martyn nævner »at hun fik en »*kongelig*« Velkomsthilsen ved Processionen i London den 17de Juni 1911«, havde vi alt her haft Beviis for den høje Rang hun indtog i England.

Vi i Kvindestemmerets Alliancen er alle enige om, at Mrs Despard er een af de ædleste Kvinder der findes, som har det varmeste Hjerte for alle og især for de fattige Børn, over hvis Hoveder hendes beskyttende Haand hviler.

Hendes Minde skal leve i Slægtled efter Slægtled i dyb Taknemmelighed.

Johanne Münter.

Mrs. Chapman Catts Tale

som Alliancens Præsident.

»Da der for nogle faa Uger siden var en Debat om Kvindestemmeretten i det svenske Første Kammer, sagde en Universitets-Professor med et vægtigt Tonefald: »Kvindestemmeretsbevægelsen har naaet — ja overskredet — sit Højdepunkt. Stemmerets-Bølgen er nu hurtigt tilbageskridende!« For alle dem, der horte den afgørende Stemme, hvori han talte, var der ikke Rum for Tvivl om, at Manden meente, hvad han sagde. »Mænd troer for det meste paa det, som de selv ønsker!« skrev Julius Cæsar engang. Med en beskyttende Mine, der fik et mere komisk Skær end han selv kunde ane, tillagde denne Herre: »Vi har tilladt denne Bevægelse at komme til et vist Punkt, men nu vil vi ikke lade den gaa videre!« Her ser vi en ny Flue — siddende paa Fremskridtets ofte omtalte Hjul — som kommanderer det til ikke at gaa længere frem. Denne Mand fæster Ens Opmærksomhed ved sig, fordi han er Repræsentant for den Type, der findes i alle Lande: vise Mænd paa den forkerte Side af et stort Spørgsmaal — moderne Josva'er, som byder Solen at staa stille og troer, at den vil adlyde.

»Mange Aarhundreder for Darwins Fødsel skrev en gammel Hindu: »Jeg staar ved Flodens Bred. Jeg veed ikke hvorfra dens Vande kommer — heller ikke hvor hen de strømme. Saa dybt og taust er dens Løb, at jeg ikke veed, om dens Strøm gaar mod Nord eller Syd. Alt er Gaade for mig. Men hvis jeg klavrer op paa hin Bjergspids, bliver Floden et Sølvbaand, der slynger sig ind og ud i hele sin Længde mellem Højene og over Sletterne. Jeg seer den lige fra dens Udspring i hine Bjerge til dens Udløb i Havet. Saa er der ingen Gaade mere for mig!«

»Saaledes glemmer disse Professorer, der er begravede i deres Bøger, disse nærsynede Politikere, at lægge Mærke til Betydningen af de Begivenheder, der foregaar. For dem er Kvindebevægelsen et uforklarligt Mysterium — en irriterende Udvækst paa Samfundets harmoniske Udvikling. Men for os, som staar paa Højden af den internationale Union, hvorfra vi kan iagttage hver Fremtoning af denne Bevægelse i alle Verdensdele, er der intet Mysterium. Fra Bevægelsens Udspring — mangfoldige Generationer tilbage — maa Barbarernes Kvinder have protesteret mod den grusomme Uret, der blev gjort deres Køn, og vi ser tydeligt Forløbet af denne Bevægelse gennem Tiderne, naar den langsomt men majestætisk ruller sig fremad — sættende Mærker ved hvert Aarhundrede, ved hvert Slægtled; lige indtil at Kvindernes fulde Friheds gyldne Sø ligger foran os. Andre kan stille deres Theorier op om Kvindebevægelsen, men os er det bleven forundt at faae et bestemt Kendskab dertil. Engang repræsenteredes denne Bevægelse ved spredte og usammenhængende Protester af enestaaende Kvinder. I hin Periode var Kvinderne blændede af Uvidenhed, fordi Samfundet nægtede dem Belæring; de blev tvungne til Taushed, thi Samfundet nægtede dem at tale. De kæmpede enkeltvis mod deres Uret, thi Samfundet nægtede dem Retten til at organisere sig. De levede i Fattigdom, thi Samfundet nægtede dem selv at maatte kontrollere deres Ejendom og endog at maatte tage imod deres Løn. Under saadanne Vilkaar af Konsslaveri, kan man saa undres over, at deres Skrig efter Retfærdighed kvaltes, og at deres Protester aldrig naaede de Mænds Øren, som skrev hine Tiders Historie? Lykkeligvis er hine Tider forbi; og, ud af denne usammenhængende og tilsyneladende orkesløse Agitation, som strakte sig over mange Aarhundreder, er der udsprunget en Nutids-Bevægelse, der besidder en klar Forstaaelse og en bestemt, maalbevidst Fremadstræben.

»Denne moderne Bevægelse forlanger politiske Rettigheder for Kvinder. Den forlanger en direkte Indflydelse for Kvinderne paa den Lovgivning, som angaar Folkenes Almeenvel. Den erkender Stemmeretten som det eneste værdige og ærefulde Middel til at sikkre sig Erkendelsen af deres Behov og Aspirationer.

»Den fæster sin Tro ved den Kendsgerning, at i det lange Løb er Manden logisk. Der kan gaa et Slægtled, ja endog et Aarhundrede mellem *For*sætningens Løfte og *Efter*sætningens Opfyldelse deraf, men naar Forsætningen først engang er klart og sanddru fremsat, saa følger Eftersætningen saa sikkert, som Dagen følger Natten. Vor Forsætnings Løfte er bleven fremfort. Verden har haanet det, stormet det, debatteret det; og hvad er nu dens Stilling dertil? I de hemmelige Raad, i hvert politisk Parti og hvert Parlament i den civiliserede Verden, er dette Spørgsmaal anseet som et Problem, som før eller senere maa løses. Diskussionen gælder ikke længere Retfærdigheden af vore Fordringer, men hvorledes man skal undgaae den sluttelige Følge. Vore Opponenter erkender maaske ikke denne Kendsgerning, men vi, som i mange Aar har iagttaget Fremskridtet af denne Bevægelse, vi, som kender hvert Symptom af en Ændring, vi har seet, hvorledes vore Modstandere forlader det ene efter det andet af deres Værn, indtil intet bliver tilbage uden en ynkelig Bøn om Udsættelse. En saadan Udvikling er just ikke Tegn paa en tilbagevigende Bølge!

»Til at følge de alt vundne Fordele staar der i denne Dag en Armée af Kvinder, forenede, taalmodige og uovervindelige. I hvert Land er der øvede Penne i Kvindernes Hænder, Veltalenhed og Vid paa Kvindernes Læber for at forsvare deres fælleds Sag. Og endydermere er der en allieret Armée af vidtskuende, standhaftige, frygtløse Mænd, som strider for vor Reform. Oppositionens Hær, som kun er bevæbnet med udslidte Traditioner og sygeligt Føleri, er viet til Overgivelse ligeoverfor disse uimodstaaelige Kræfter lige saa sikkert, som at Solen staar op imorgen.